

igjen fra forrige Gang, fordi de ere omtalte fra Ministrenes Side. Den ene er en Sag under Indenrigsministeriet, og den anden en under Kultusministeriet. Jeg skal dog først, med det Samme jeg nævner Kultusministeriet, udtryffeligt takke den høitærede Kultusminister for den Forklaring, han gav af sin Optræden overfor Sekondtheatrene og overfor det kongelige Theaters Chef. Den meget ærede Minister meddelte os nemlig, at Alt, hvad der var sket i denne Sag, var sket efter Udtale med det kongelige Theaters Chef. Altsaa fra Først af have det kongelige Theaters Chef og han været enige om at give Direktør Andersen Tilladelse til at spille „Prinsesse Georges“, og dernæst have de været enige om at lade, som om de ikke havde givet den, ved at blive enige om, at han skulde have et Forbud nedlagt, og dernæst have de været enige om at rykke en Artikel ind i „Berlingske Tidende“, hvori de truede ham paa Livet, og endelig ere de blevne enige om, at det slet ikke skulde betyde nogen Verdens Ting. Jeg har ikke troet, at det var muligt; men naar den høitærede Minister siger, at det er sket i bedste Forstaaelse, maa jeg sige, at jeg dog ikke troede, at man i den øverste Administration opførte den Slags Torden, som man pleier at kalde Theatertorden, og som ikke er skiftet til at gjøre noget imponerende Indtryk af Alvor. — Hvad de to Embedsmænd angaar, som jeg for lidt siden nævnte, udtalte den høitærede Indenrigsminister i sit Foredrag, at hvad der var fremfat med Hensyn til Hr. Müllen, var ikke rigtigt; hvad jeg havde fremfat, var ikke rigtigt, og han oplyste da, at han havde for det Første Ansvar for den Rettesættelse, der var tildelt Hr. Müllen; det var ikke Departementsdirektøren, der skulde bære Ansvar, men det var ham. Han siger udtryffeligt: „Advarselen er tildelt ham efter min Foranstaltning og paa mit Ansvar, saa at det egentlig ikke er Departementsdirektøren, der har tildelt ham den. Det er altsaa mig, der har gjort det og staaer til Ansvar derfor.“ Dernæst siger han, at den Advarsel, han fik, var ikke i Anledning af, at han var Stiller, men paa Grund af den fremtrædende og isinesaldende Maade, hvorpaa den Paagjældende agiterede for Benstrøs Kandidat. Det siger den høitærede Minister udtryffeligt. Jeg skal nu udtale, at det allerede undrede mig meget, at den meget ærede Minister kunde sige det forrige Gang; thi efter hvad jeg erindrede, havde den paagjældende Embedsmand den Gang offentlig meddelt i Blade, blandt Andet i „Dagbladet“, altsaa et fra Regjeringens Standpunkt respektabelt Blad, at det kun var som Stiller, og det er ikke bleven dementeret

paa nogen Maade eller paa noget Sted. Men jeg tilstaaer, at efter hvad der idag er meddelt af den paagjældende Embedsmand, undrer den høitærede Ministers Udtalelser mig endnu mere; thi ærede Medlemmer ville have set, at der i „Morgenbladet“ idag findes en Erklæring af den paagjældende Embedsmand, som gaar ud paa, at det ikke forholder sig saaledes, som af Ministeren omtalt, idet han kun er bleven afskediget eller har faaet en Rettesættelse, fordi han har været Stiller og ikke af nogen som helst anden Grund. Artiklen af vedkommende Embedsmand antager jeg, at de Fleste have læst. Den findes i „Morgenbladet“ idag Torsdagen den 13de Oktober. Jeg skal ikke oplæse den helt, da den kun er en Gjentagelse af de Erklæringer fra den paagjældende Embedsmænds Side, der have staaet i Bladene hele Sommeren igjennem, og hvori det udtryffeligt og uimodfagt er blevet fremhævet, at det kun er som Stiller, han har faaet Advarselen; men Slutningen af Artiklen lyder saaledes: „Departementschefen yttrede udtryffeligt til mig, at da han vistnok som den Første i Ministeriet havde faaet Nyse om Sagen ved at se mit Navn i Bladene blandt Nyholms Stillere, havde der strax været Tale om øieblikkelig Afskedigelse, men der var jo Noget, som hed Humanitet o. s. v. . . . , og senere bemærkede han, at enhver, selv en i Centraladministrationen ansat Embedsmand, kunde frit udøve sine borgerlige Rettigheder“ — det er ligesom Ministeren sagde — „ved at stemme paa hvem han vilde, men ikke ved at være Stiller for en Mand, der arbejdede paa at fjerne det Ministerium, Vedkommende tjente. Hr. Bache vidste eller lod aldeles ikke til at vide Noget som helst om min Optræden i Anledning af Valget uden netop som Stiller, og paa mit bestemte Spørgsmaal, om jeg modtog hin drøie Rettesættelse og Trusel om øieblikkelig Afsked ved mindste Gjentagelsestilsælde, kun fordi jeg havde været Stiller, svarede han ubetinget: Ja!“ Det er nu utvivlsomt, at jeg kan ikke se nogen anden Forklaring paa dette, end at Departementsdirektøren her har handlet mod Ministerens Ordre og uden at meddele Ministeren det enten før eller bagefter. Det forekommer mig, at er der Noget, der tyder paa en slap og daarlig Administration, saa er det dette. Her er det da vel ikke i fuldstændig Overensstemmelse, at Departementsdirektøren og Ministeren have faaet denne Historie arrangeret, der har foranlediget, at Hr. Müllen idag dementerer dem begge to. Jeg antager altsaa, at her er Uoverensstemmelse, og jeg har blot villet gjøre opmærksom derpaa for at vise,